

Ε'.

Η ἐντύπωσις.

Ὁ νέος ἔσται ἐννεός. Ἡρξάτο νὰ σκέπτηται, νὰ ἀπορῇ, νὰ θυμῶνῃ· καὶ πάλιν ἐπαγγέτω πλέον ἐπισταμένως. Προσιπάθει νὰ εἰσδύσῃ, νὰ ἐμβαθύνῃ, νὰ ψυχολογήσῃ, τὸν νουν αὐτοῦ πρὸ πάντων ἀπασχόλησιν οἱ στίχοι, οὔτινες περὶ τοῦ πόθου τῆς ἀνέφερον.

ΜΕΝ. Η. ΦΙΛΑΝΘΡΩΙΑΣ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

ΥΠΕΡΒΛΗ.—Η ἀντιοχὶ τοῦ μικροβίου τῆς χολέρας ἐκ τῆς χαμηλῆς θερμοκρασίας. —ΦΥΣΙΚΑ.—Τὸ πτωκὸν τὸν μεταλλικὸν καὶ μεταλλικὸν ὀξειδίων (ἐκδομήν Η. Moissan).—Φωτοδυναμικὰ πειρμάτων σωματίων (J. Violle).—ΕΞΤΕΡΟΘΕΡΜΟΓΕΝΕΙΑ.—Ο σφακτομοῦς τῆς πυρλαμπίδος (J. D.).—ΔΙΑΦΟΡΑ.—Ἐκδομή ἐκ τῆς κατὰ τὴν θαλάσσης. Διαγώνισμα εἰς ἀνθρωπολογικῆς ἑταιρείας τῆς Βασιλικῆς.—Τὸ κέντρο τῆς μέκωσης ὡς φασματικὸν τοῦ ὀξέος ἡνιοκισμοῦ μέσου.—Καταθεματὰ πειρματικῶν ἐν Sagallen (Σιβηρία).—Τα ἀμφόλιον Gigantea.—Προφίονα καὶ ἱστορίαι.—Σπανίους χελιδόνων ἐν Γαλλίᾳ.—Δοκίμ. εἰς τὸ μουσεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας τῶν Παρισίων.—Τὸ ἐν Παρισίοις Σινδρίον πρὸς πικρὰν τοῦ κληθροῦ τῆς Γαλλίας.—Ταχὺς ἡμερικανικὸν σιδηροδρόμον.—Ἡ δημοκρατία τῆς Κολομβίας.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χειμῶνος τοῦ 1892—93, ὁ κ. Uffelman ἐγκατέλειπεν εἰς πῆξιν ζωὴν ἐν ᾧ ἐκκαίεργετο τὸ μικροβίον τῆς χολέρας, ἀφαιρῶν καθ' ἑκάστην μικρὴν τεμάχιον πάγου, ὅπου ἔσπευεν ἐπὶ πλάκῳ. Οὕτως εἶδεν ὅτι τὸ κομματωειδὲς μικροβίον τῆς νόσου ταύτης ἀντέχει καὶ εἰς θερμοκρασίαν ἐπὶ —250, ὅτι δὲ πρὸς ἀπόθεσιν τῆς ζωτικότητος αὐτοῦ ἀνάγκη νὰ ἐκτεθῇ τοῦτο ἐπὶ πάντε τοὺλάχιστον ἡμέρας εἰς τὰς χαμηλὰς ταύτας θερμοκρασίας.

Οὐσιμῶς διάφορα τούτων εἶνε τὰ πορίσματα τῶν πειραματικῶν μελετῶν τοῦ Δρος Alfonso Montefusco, ἃς ἐπεχείρησε καὶ ἄγαγεν εἰς πέρας ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς υγιεινῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νεαπόλεως. Ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς υγιεινῆς διετύπωσε τὰ κύρια πορίσματα τῶν μελετῶν αὐτοῦ ὡς ἑξῆς:

α) Θερμοκρασία —10⁰ μέχρι —15⁰ Κελσίου καταστρέφει ἐντὸς ἡμέρας ὥρας τὴν ζωτικότητα τῶν χολερογενῶν μικροβίων, ἐνῶ θερμοκρασίαι κυμαίνεσθαι μεταξύ 0⁰ καὶ —5⁰ ἐκασθενῶσι μόνον τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ζωτικότητος.

β) Αἱ διὰ τῆς ἐνεργείας χαμηλῶν θερμοκρασιῶν ἀποβαλθεῖσαι τὴν ζωτικότητα αὐτῶν καλλιέργειαι τοῦ μικροβίου τῆς χολέρας, ἐπανακτῶσιν αὐτὴν ὅμα τῇ ἀνανεώσει τῶν καλλιεργειῶν καὶ τῇ ὑπερβολῇ αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν θερμοκρασίας 35⁰.

γ) Αἱ χαμηλαὶ θερμοκρασίαι οὐδαμῶς ἐπεδρῶσιν ἐπὶ τῶν προϊόντων τῶν χολερογενῶν μικροβίων κατὰ τὴν ἀντιοχίαν.

δ) Οἱ διὰ τῆς πεπτικῆς συσκευῆς ἐγκεντρίσθεντες διὰ προη-

γουμένως πηχθεῖσιν καλλιεργειῶν ἰνδόχοιροι ἀποκτῶσιν, ἔστω καὶ προσκίρως, τὴν ιδιότητα τοῦ ἀπροσβλήτου ἐκ τοῦ χολερικοῦ μύσματος ὡς καὶ ἐκ τῆς τοξικῆς ἐνεργείας τῶν χολερικῶν καλλιεργειῶν.

Ἐπὶ τῇ βράσει τοῦ συνδυασμοῦ τῶν βιολογικῶν ταύτων πορισμάτων μετὰ τῶν καθ' ἑκάστην παρατηρούμενων κλητικῶν γεγονότων, ὁ κ. Montefusco ἐρμηνεύει τινὰς τῶν αἰτιολογικῶν ἐνδείξεων χολερικῆς τινὲς ἐπιδημίας, αἷον:

α') Τὴν μείζονα δύναμιν τῆς ἐπικτάσεως τῆς ἐπιδημίας κατὰ τὸ θέρος καὶ τὴν βαθυκαίαν μέχρι τελείας ἐξαφανίσεως ἐλάττωσιν αὐτῆς κατὰ τὸν χειμῶνα.

β') Τὴν μετὰ τὸν χειμερινὸν ὕπνον τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιδημίας νῆαν ἐμφάνισιν αὐτῆς ὡς καὶ τὴν ταχέϊαν ἐξάπλωσιν κατὰ τὰ πρῶτα θερινὰ θάλαττα.

Ὁ κ. Henri Moissan ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων ὑπόμνημα, ἐν ᾧ εἰδικώτερον ἐξετάζει τὸ πηκτικὸν τῶν μεταλλῶν καὶ τῶν μεταλλικῶν ὀξειδίων, καταλήγων εἰς τὰ ἐπόμενα πορίσματα:

α) Ὅτι ἐν τῇ διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ τῆρου παραχθείσῃ κατὰ τὰ πειράματα αὐτοῦ ὑψίστῃ θερμοκρασίᾳ, τὰ μὴ μέταλλα καὶ τὰ μέταλλα, τὰ τέως θεωρούμενα πυρματῶν, ἐξαερῶνται.

β) Ὅτι τὰ μάλλον εὐσταθεῖ σύνθετα σώματα τῆς ἀνοργάνου χημείας ἀφαιρίζονται ἐν τῇ ἡλεκτρικῇ καμίνῳ, εἴτε διὰ χωρισμοῦ, εἴτε καὶ δι' ἐξερρώσεως.

γ) Ὅτι δὲν ὑπολείπεται πλέον ἀντέχουσα εἰς τὰς ὑψηλὰς ταύτας θερμοκρασίας ἢ σειρὰ τῶν νέων ἐνώσεων ἐντελῶς κρυσταλλικῶν, ἐξόχῳ εὐσταθείας, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν βορίουχων, πυριτιούχων καὶ μάλιστα τῶν ἀνθρακούχων μεταλλικῶν ἐνώσεων.

Ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ J. Violle ἐσγῶτως γενομένων μελετῶν ἐπὶ τῆς ἀκτινοβολίας τῶν εἰς τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν τῆς ἡλεκτρικῆς καμίνου ἐκτεθέντων διαφόρων πυρματῶν σωμάτων, οἷα ὁ ἀνθράξ, ἡ ἄσβεστος, ἡ μαγνησία, τὸ χρομίου καὶ τὸ ὀξειδίου τοῦ χρωμίου, βεβαιούται ὅτι ἅπαντα παύται, καίπερ ὅλως διάφορα τὴν σύστασιν, ἔχουσιν ἐν τῇ ἡλεκτρικῇ καμίνῳ τὴν αὐτὴν λάμψιν, ἐξ ἧσου ἐπενεργούντα ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὡς καὶ ἐπὶ τῆς φωτογραφικῆς πλάκῃς. Ἐν κλειστῷ ὅλῳ ὑφίσταται ἐντελὴς θερμοαντικὴ καὶ φωτεινὴ ἰσορροπία, ἐπιβεβαιουμένου οὕτω πειραματικῶς τοῦ νόμου τοῦ Kirchhoff, καθ' ὃν, ὡς γνωστόν, ἡ ὑπὸ τῶν σωμάτων ἀπορρόφησις τῶν ποικίλων ἀκτίνων (θερμοαντικῶν ἢ φωτεινῶν) εἶνε ἀνάλογος τῆς ἀφάσεως αὐτῶν.

Ἐν τῇ Revue Scientifique τῆς 1ης ἰουλίου (ν. ἡμ.) ἐδημοσιεύθη ἄρθρον φέρον τὴν ὑπογραφήν J. D., ἐν ᾧ ὁ ἀρθρογράφος ἀναρεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Ch. Brogniart δημοσιευθέντα ἐπὶ τῆς Συλλογῆς τῶν Ἀρθροπόδων (sur la Récolte des Arthropodes τὴν 517) παρελθόντος ἰουνίου σχετικῶς πρὸς τὴν φωτορριμὴν τῆς γνοστῆς πυρλαμπίδος. Ὁ κ. Brogniart ἀνέγραψεν ὅτι: «Ἐν Γαλλίᾳ ἅπαντ' ἡ πυρλαμπίς, κολεόπτερον τῆς οἰκογενείας τῶν μαλακοδέρμων, οὕτως πρὸς τὸν φωτισμὸν τῆς γνοστῆς πυρλαμπίδος, ὡς καὶ J. D. ἅπαντ' εἰς τοῦτο διὰ τῶν ἐξῆς: «Ἐνταῦθα ὑπάρχει πρὸς τὸν φωτισμὸν, ἥπερ παρελθόντος ἐπαναλαμβάνεται, εἰς μέγαν ἀριθμὸν βιβλίων φυσικῆς ἱστορίας, καὶ εἰς αὐτὰ, ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς φυσικῆς ἱστορίας τῶν ἐντόμων. Τὰ θῆλυ τῆς πυρλαμπίδος εἶνε φωτεινὰ ἐξ ὀλακλήρου, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς

1) Action des basses températures sur la virulence des spirilles du choléra, travail expérimental du Dr Alfonso Montefusco.